

Over het gevaar van de anarchie om te vormen tot een reeks “alternatieve” praktijken zonder een offensieve inhoud tegen de macht

Zonder twijfel is een van de grote gevaren die ten allen tijde op de loer liggen voor de anarchie de mogelijkheid om zich om te vormen in een geheel van praktijken die het ontbreekt aan een offensieve inhoud tegen de macht. Deze situatie wordt enerzijds aangemoedigd door de vijand zélf doorheen zijn waarden die samenhangen met de democratische overheersing, zoals de “diversiteit”, de “tolerantie”, het “pluralisme” of nog de economische integratie doorheen de vermarkting van de rebellie en het “alternatieve” consumisme.

Anderzijds bestaat er ook een heel gamma aan “maatschappijkritische” individuen en groepen – en zelf enkele “anarchisten” - die zich, bewust of onbewust, onderscheiden van de vijandigheden en de permanente conflictualiteit tegenover de overheersing, door de noodzaak van de vernietiging van en de directe aanval op de overheersing te verzwijgen, of, in het ergste geval, grove campagnes te lanceren om het imago van het anarchisme op te kuisen door zichzelf voor te stellen als zielige verdedigers van een ideologie die niets te maken heeft met de confrontatie met de macht.

Voor ons is de herovering van onze levens een proces waar de opbouw van onze autonomie tegenover de vervreemde, onderdanige en

vermarktte levenswijze die de maatschappij van kapitaal en de autoriteit ons aanbiedt, integraal deel van uitmaakt. Maar dit standpunt bekijken we nooit vanuit een logica van vreedzame co-existentie met de macht, maar juist vanuit een houding van permanente confrontatie die ook het noodzakelijke perspectief van directe aanval en vernietiging van de macht inhoudt, als onmisbare elementen van elk proces van totale bevrijding.

En precies dit – een positie van confrontatie, van oorlog en aanval die de legaliteit overschrijdt – maakt dat elke praktijk die zich richt op het “zelfbeheer van het leven” verder moet gaan dan een specifiek initiatief en moet beleefd worden vanuit een offensieve positie die onmogelijk gerecupereerd kan worden door de macht. Het lijkt geen twijfel dat voeding die gezond is en vrij van dierlijke uitbuiting, zelfbeheerde moestuinen, confectie van onze

„Het lijkt geen twijfel dat voeding die gezond is en vrij van dierlijke uitbuiting, zelfbeheerde moestuinen, confectie van onze eigen kleding, natuurlijke geneeskunde en de bevrijding van de relaties tussen individuen belangrijke praktijken zijn in de strijd, maar dan op voorwaarde dat ze terug betekenis krijgen als praktijken die de vijandigheid tegenover de dominante sociale orde verspreiden“

eigen kleding, natuurlijke geneeskunde en de bevrijding van de relaties tussen individuen belangrijke praktijken zijn in de strijd, maar dan op voorwaarde dat ze terug betekenis krijgen als praktijken die de vijandigheid tegenover de dominante sociale orde verspreiden. Het is ook belangrijk om deze praktijken in hun juiste dimensie te beschouwen. En dat is niet meteen die van een directe aanval op de macht. Daarom

zullen deze initiatieven, wanneer ze zich ontwikkelen binnen een positie van veelzijdige antiautoritaire confrontatie, zich uiteindelijk ver voorbij hun limieten uitbreiden, en zich zo tonen als een bijdrage aan de strijd in plaats van "de" strijdvorm bij uitstek.

Op dezelfde manier zijn de gewelddadige acties die zichzelf niet projecteren als deel van een offensief voor de integrale herovering van het leven, ook gelimiteerd in hun perspectieven.

Net zo belangrijk als het niet hiërarchiseren van de gebruikte middelen in de strijd tegen de macht, is het om elk instrument de waarden in zijn specifieke bijdrage, terwijl we ons richten op de uitbreiding van de strijd in de praktijk van de permanente opstand.

Daarom stelt ons offensief haar blik op een horizon die verder gaat dan de gebruikte middelen, door een rebelse inhoud en betekenis te geven aan elk van de praktijken die we ontwikkelen in de richting van de uitschakeling van elke macht en autoriteit. Deze oorlog tegen de macht impliceert voor ons de constante spanning en zelfkritiek van waaruit de noodzaak ontstaat om zich altijd te overtreffen, zich nooit te conformeren, om terrein te winnen op de flikken, om de repressie en de sociale orde aan te vallen door ons permanent te richten op de vernietiging van elke vorm van macht.

De anarchie verspreiden gebeurt niet door het opgeven van de waarden die indruisen tegen de heersende orde, maar ook niet door de vormen

van zelfbeheer van het leven om te vormen tot een reeks praktijken die de confrontatie met de sociale orde uit de weg gaan. De anarchie kan geen alternatief zijn voor de cultuur van het consumptisme, geen reeks van culturele praktijken die vreedzaam samenleven met de vijand. De anarchie is een constant in oorlog zijn dat verder gaat dan de specifieke praktijken en dat elke verdelende of totaliserende ideologie (dierenbevrijding, feminisme, naturisme) uitvaagt. Hoeveel van onze tijd en energie spenderen we aan het voeren van discours en praktijken die het ontbreken aan een offensieve inhoud? Hoeveel spenderen we aan projecten of initiatieven die de bedoeling hebben om waarden, ideeën en praktijken te propageren die gebaseerd zijn op confrontatie en aanval tegen de overheersing? Daarom, kameraden, noch autonome praktijken zonder aanvalsperspectief, noch aanvalspraktijken zonder een perspectief van bevrijding en autonomie van de relaties en van het leven als geheel. Want, zoals een kameraad zei, de anarchie is geen medicijn of een pijnstillert tegen de ziektes van de maatschappij; de anarchie is een in gif gedrenkte dolk tegen de sociale orde en tegen alle autoriteit.

*Deze tekst verscheen in het Chileense tijdschrift *Contra Toda Autoridad* in september 2014 en werd overgenomen in het vierde nummer van het internationale tijdschrift voor anarchistische correspondentie *Avalanche* (te downloaden op <http://avalanche.noblogs.org>).